

**СПІЛКА
АВТОМАТИЗАТОРІВ
БІЗНЕСУ**

Нові інформаційні технології управління бізнесом

**Збірник тез
IV Всеукраїнської науково-практичної
конференції**

Київ 2021

**СПІЛКА
АВТОМАТИЗАТОРІВ
БІЗНЕСУ**

Нові інформаційні технології управління бізнесом

**Збірник тез
IV Всеукраїнської науково-практичної
конференції**

Київ 2021

Збірник тез IV Всеукраїнської науково-практичної конференції "Нові інформаційні технології управління бізнесом". – Київ: Спілка автоматизаторів бізнесу, 2021. – 532 с.

Редакційна колегія:

Мазур Вадим Броніславович, Голова "Спілки автоматизаторів бізнесу", Шеремет Ольга Анатоліївна, методист "Спілки автоматизаторів бізнесу", Старцев Олексій Сергійович, методист "Спілки автоматизаторів бізнесу".

Матеріали збірника публікуються у авторській редакції.

обдарованої дитини НАПН України. Серія: «Педагогіка» та «Психологія» Вип. 4 – 2018 – С. 5-10.

3. Киричук В. О. Проектне управління особистісним розвитком учнів в освітньому середовищі об'єднаних територіальних громад. Журнал «Освіта і розвиток обдарованості» Інститут обдарованої дитини НАПН України. Серія: «Педагогіка» та «Психологія» Вип. 1 – 2018- С 5-10.

Коваленко В.В.

д.е.н., професор,

професор кафедри банківської справи

Одеський національний економічний університет

РОЗВИТОК ВИЩОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ В УМОВАХ АДАПТИВНИХ ПЕРЕТВОРЕНЬ ЦИФРОВІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ

Сучасна вища освіта, на сьогодні, виступає однією із традиційних ланок бізнесу. Корпорації та підприємства різних рівнів активно втручаються в навчальні процеси. Прикладом цього є дуальна форма навчання, яка поєднує у собі теоретичну та практичну адаптацію студентів до викликів розвитку економічних процесів, які відбуваються на фоні Четвертої промислової революції. Іншими словами – це процес всеохоплюючої цифровізації економіки держав.

Цифровізація виступає однією з головних тенденцій соціально-економічного розвитку провідних країн світу. Це підвищує роль вищої освіти як системи, яка генерує знання та здійснює підготовку висококваліфікованих кадрів для потреб національної економіки, проводить якісні дослідження та ініціює інноваційні проекти. Досягнення позитивних ефектів синергії від діяльності вищих навчальних закладів вимагає налагодження довгострокової співпраці з широким колом стейкхолдерів з різних секторів: уряду, сектору

підприємницької діяльності, громадянського суспільства (в межах моделі «Четверної спіралі»).

Водночас цифрова економіка визначає трансформацію системи вищої освіти. Для забезпечення конкурентоспроможності в нових соціально-економічних умовах університети повинні бути готові до цифровізації та адаптації до зовнішніх змін (як на рівні національної економіки, так і на рівні глобальної науково-освітньої сфери) [1, с. 296].

Для формування концепції стратегії цифрової адаптивності системи вищої освіти, слід враховувати важливість стратегічного планування інноваційного розвитку вищої освіти, оскільки це безперечний шлях розвитку у висококонкурентному глобальному науковому та освітньому просторі в умовах цифровізації та інтернаціоналізації вищої освіти [2,3].

Для адаптації вищої освіти до цифрової економіки за доцільне є проведення дослідження, яке містить у собі чотири етапи, а саме: виявлення рівня розвитку цифрової економіки; конкретизація особливостей освітньої, інноваційної та дослідницької складової розвитку цифрової економіки; виявлення проблем; розробка рекомендацій щодо активізації внеску вищої освіти у розвиток цифрової економіки в країні.

Як зазначено у науковій статті [1, с. 302], ключовими пріоритетами стратегії цифрової адаптивності системи вищої освіти є наступні: гармонізація з пріоритетами державної інноваційної, наукової, освітньої політики, а також гармонізація з міжнародними програмами у галузі вищої освіти та науки; заохочувати співпрацю між суб'єктами моделі Четверної спіралі в освітній та дослідницькій діяльності; забезпечення ефективності моделі фінансування вищої освіти (з акцентом на диверсифікацію джерел фінансування, диференціацію університетських послуг, розширення фінансової автономії університетів); активізація міжнародної науково-освітньої співпраці університетів у відповідь на вимоги глобалізації та інтернаціоналізації освітньої галузі; підвищення ефективності

освітньої діяльності університетів (показник – рівень конкурентоспроможності випускників на ринку праці), наукові дослідження (обсяги комерціалізації патентованих винаходів та розробок), інноваційні (показники передачі генерованих інновацій реальному сектору економіки) та міжнародна діяльність (кількість спільних дослідницьких та освітніх проєктів); прискорення темпів впровадження сучасних інформаційно-комунікаційних технологій; гарантування ефективного функціонування системи захисту інтелектуальної власності; запровадження ефективних мотиваційних механізмів для розвитку співпраці між вищими навчальними закладами та сектором підприємницької діяльності.

Описані концептуальні підходи використовуються при розробці концепції стратегії цифрової адаптивності системи вищої освіти, а саме:

Цілеспрямованість – забезпечення цифрової пристосованості системи вищої освіти до викликів цифрової економіки з метою створення сприятливих умов для подальшого розвитку системи, підвищення її інвестиційної привабливості та конкурентоспроможності.

Принципи – принцип наукового обґрунтування; принцип балансування інтересів зацікавлених сторін; принцип пріоритетності національних інтересів; принцип інтегральної оцінки; принцип інноваційної спрямованості; принцип інформаційної ємності; принцип довіри.

Напрями реалізації – організаційно-економічний напрямок (розвиток функціональної та цільової згоди суб'єктів моделі Четверної спіралі; запровадження інтегрованої моделі комерціалізації результатів НДДКР університетів); інформаційно-технологічний напрямок (впровадження сучасних інформаційно-комунікаційних технологій у навчальний процес, дослідження, управління, маркетинг у вищих навчальних закладах); інноваційний напрям (генерування нових знань, трансфер та комерціалізація інновацій; запровадження моделі досягнення позитивних

синергетичних ефектів від співпраці зі стейкхолдерами); структурно-інституційний напрям (розробка моделі інституціональної структури суб'єктів, які забезпечують цифрову адаптованість системи вищої освіти).

Тому, з нашої точки зору, забезпечення цифрової пристосованості системи вищої освіти у середньо- та довгостроковій перспективах, неможливе без налагодження ефективної синергетичної співпраці вітчизняних університетів із суб'єктами економічної діяльності, органами державної влади та суспільством в цілому. Беручи до уваги дисбаланс діяльності суб'єктів різних секторів національної економіки, їх дисбалансованою економіко-психологічною поведінкою із сектором вищої освіти, посилена увага повинна зосереджуватися на питаннях розробки та впровадження ефективних мотиваційних механізмів та відповідних інструментів сприяння партнерству. Досягнення синергії в результаті взаємодії суб'єктів моделі «Четверної спіралі» вимагає узгодження їх інтересів (принципи узгодженості), об'єднання ресурсів та потенціалів (принцип консолідації) та координації діяльності (на основі довіри та інформаційного потенціалу).

Перелік використаної літератури:

1. Kholiavko N. The Higher education adaptability to the digital economy / N. Kholiavko, A. Djakona, M. Dubyna, A. Zhavoronok, R. Lavrov // Bulletin the National academy of sciences of the Republic of Kazakhstan. – 2020. – Vol. 4. – № 386. – P. 294 – 306. DOI; <https://doi.org/10.32014/2020.2518-1467.130>
2. Kassymova K.G. Foresight and the role of innovation in the development of education / K.G. Kassymova, I.Y Aksarina, A.V. Demchuk, Y.S. Stepanova Aksarina, M.A Bogach, S.N. Brovkina, A. V. Kosov, M. R. Arpentieva, S.K. Dossayeva // Bulletin the National academy of sciences of the Republic of Kazakhstan. – 2019. – Vol. 4. – № 38. – P. 93-101. DOI; <https://doi.org/10.32014/2019.2518-1467.96>

3. Kim T. Internationalisation and development in East Asian higher education: an introduction / T. Kim Comparative education. 2016. № 52 (1). P. 1-7. DOI; <https://doi.org/10.1080/03050068.2016.1144309>.

Ковтун О.П.

викладач

ВСП НУБіП України «Ірпінський фаховий коледж»

СПІВПРАЦЯ БІЗНЕСОВИХ СТРУКТУР З ВНЗ: РЕАЛІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Стан українського ринку праці підтверджує невтішний факт: кваліфікація випускників, кількість новоявлених фахівців у певних галузях, якість отриманих ними знань і навичок не задовольняють потреби роботодавців. Причина – відсутність налагодженої схеми партнерських зв'язків між бізнесом і закладами вищої освіти. Абітурієнти обирають освітні програми за параметрами, що не мають нічого спільного з майбутньою професією та потребами національної економіки: за престижністю, рівнем складності навчання, наявністю бюджетних місць. У результаті маємо ринок праці, що характеризується професійно-кваліфікаційним дисбалансом попиту і пропозиції робочої сили.[2]

Компанії прагнуть залучати до роботи молодих працівників, які можуть генерувати нові ідеї і швидко адаптуватися до змін і нововведень. Стандартні «пакети» освітніх програм вищих навчальних закладів вже не задовольняють нагальні потреби ринку праці: роботодавцям наразі потрібні не просто інженери, консультанти або фінансові аналітики.

Однак формування взаємодії бізнесу та закладів освіти в односторонньому варіанті, за програмою «постачальник-споживач», не зможе призвести до максимального результату.